

DE SLAVISKA SPRÅKEN I GÖTEBORG

Vid Göteborgs högskola kom ryskan på programmet så tidigt som 1906 – ungefär samtidigt som i Lund. Bara Uppsala universitet var före. Först ut var kapten Erik Nordenström som en gång fått lära sig språket i samband med en studievistelse vid artilleriet i Saratov. Han bedrev - som ”en lärare” - undervisning i grammatik och översättning. Han kunde passa bra för uppgiften: han var själv verksam som översättare av rysk prosa i det mindre formatet. Som person verkar han ha varit minst sagt originell. Han slutade på högskolan 1912.

Nästa skede inleds våren 1918. Då började den 24-årige dansken Adolf Stender Petersen undervisa i ryska vid såväl högskolan som Handelshögskolan. Han skulle bli en av den nordiska slavistikens främsta. Han kom direkt från revolutionens Petersburg-Petrograd där han fötts och vuxit upp. Nyfikenheten på det ryska var stor i denna revolutionens tid: bara vid Handelshögskolan ska han till en början ha haft ett 50-tal elever.

Som lektor på högskolan såg Stender Petersen till att skapa bredd i ryskundervisningen. Han satsade i lika mån på språket och litteraturen, höll grundkurser och tränade studenterna i textläsning med koncentration på de stora klassikerna. Efterhand introducerade han också polskan och, något senare, tjeckiskan.

1920 publicerade Stender Petersen en artikel på tyska om djävulsbilden hos Nikolaj Gogol i högskolans årsskrift. 1923 doktorerade han i Köpenhamn på en avhandling om den polske 1700-talspatern Franciszek Bohomolec’ skolkomedier. 1925 redde han i högskolans årsskrift ut det urslaviska ordet för ”viking”, vitedzъ, och dess historiska utveckling. 1927 – samma år som han lämnade Göteborg för en anställning vid universitetet i Tartu, det gamla svenska Dorpat – gav han i Göteborgs Kungl. Vetenskaps- och Vitterhets-Samhälles Handlingar ut en magistral studie på nära 600 sidor om de äldsta germanska lånorden i de slaviska språken.

Redan 1920 bildade han en ”Svensk-Rysk förening” i Göteborg, sammansatt av återbördade Petersburgssvenskar med förankring i näringslivet, emigranter och studenter. Man träffades en gång i månaden till ”klubbaftnar” med sång, poesiläsning, enaktare (företrädesvis av Tjechov), föredrag och rysk samvaro. Man kallade sig ”Beseda ljubitelej russkogo slova”, med vitsig anknytning till Moskvaslavofilernas första gruppering. Vid 20-talets mitt räknade man mer än 70 medlemmar och lyckades faktiskt sätta en viss prägel på Göteborgs kulturliv – med inte så få inslag av rysk teater, musik och koreografi.

Stender Petersen tycktes ha tid för allt. 1924 var han med och startade ett nationellt ”Svensk-Ryskt Sällskap” med den uttalade uppgiften att främja förbindelserna mellan de båda länderna och fördjupa vår kunskap om Ryssland. Det inrymde på ett lite märkligt sätt på en gång företrädare för näringslivet som ville idka handel med Sovjetstaten och intellektuella med vänstersympatier.

Året innan hade han också initierat ett ”Svensk-Tjeckoslovakiskt Sällskap”, med centrum i Uppsala. Den tjeckoslovakiska staten visste att uppskatta hans insatser. 1925 utnämndes han

till Riddare av det tjeckoslovakiska Vita Lejonets orden – den finaste utmärkelse en utlänning kunde få.

För Stender Petersen var det viktigt att popularisera den egna vetenskapen i skilda former. Han medverkade regelbundet i Göteborgs Handels- och Sjöfarts-Tidning med både artiklar om slavisk kultur och kommentarer till den politiska utvecklingen i Sovjetunionen. En helsida om Bedřich Smetanas Göteborgsvistelse 1856-61 visade på Sveriges betydelse, på olika plan, för en stor tjeckisk kompositör. Emellanåt föreläste han hos ABF.

Stender Petersen inspirerade inte minst sina vänner och medhjälpare i ”Beseda” till aktivt översättande, av kortare Tjechovhumoresker likaväl som av ett par aktuella Sovjetromaner - vilket allt under ett par år publicerades i Göteborgs Aftonblads lördagsbilagor. Det slående är att han höll sig så ajour med det aktuella läget i den ryska litteraturen. Han såg snart till att instifta en bokserie, i samarbete med Gebers förlag, med titeln ”Moderna ryssar”. Första numret ut 1925 var Ilja Ehrenburgs novellsamling ”Tretton pipor” - med Stender Petersens eget initierade förord. Tanken var att den skulle följas av andra modernistiskt experimentella prosaverk av bl a Andrej Belyj, Aleksej Remizov och Jevgenij Zamjatin. Men tyvärr blev det ingen fortsättning på det imponerande projektet eftersom Stender Petersen alltså lämnade Göteborg.

Stender Petersen var långt före sin tid. Hans estetiska kompass visade hela tiden rätt. Under allt låg hans tidiga intryck av de ryska litteraturvetenskapliga så kallade formalisterna med deras intresse för struktur och konstnärlig organisation. Redan hans doktorsavhandling hade varit färgad av dessa insikter. Under 1930-talet tog han in den tjeckiska vidareutvecklingen av formalismens landvinningar och kom så att – som den förste – från närmast strukturalistiska utgångspunkter skriva den ryska litteraturens historia (på danska, 1952).

Efterhand kom uppenbarligen Clara Thörnqvist att få en roll i det tjeckoslovakiska sällskapet. Hon upprätthöll från 1917 en amanuens tjänst vid Göteborgs stadsbibliotek men bedrev sina studier i Lund där hon 1922, bara 26 år gammal, lissade i slaviska språk för professor Sigurd Agrell. Under sent 1920-tal bedrev hon etymologiska studier i bland annat Brno och Berlin. 1929 var både hon och Stender Petersen närvarande vid den första slavistkongressen i Prag, den internationella slavistikens födelse – hon själv i egenskap av ”tjeckoslovakisk statsstipendiat”. Snart var hon både sekreterare och skattmästare i det tjeckoslovakiska sällskapets Göteborgsavdelning.

Utan den dynamiske Stender Petersen stannade tyvärr det mesta av. Thörnqvist förankrade sig på Göteborgs stadsbibliotek (det nuvarande Universitetsbiblioteket). Hon översatte ett par tjeckiska radiopjäser och skrev om tjeckiska och slovakiska författarskap för Nordisk Familjebok. På högskolan höll 1933-34 en viss Pontus Pehrson en rysk grundkurs, på institutionen för indoeuropeisk språkvetenskap. Det var det hela.

Men 1936 anlände från Göteborg till Lund en ung student som med tiden skulle komma att häva stilleståndet. Hans namn var Gunnar Jacobsson. Hans språkhunger var stor. Han började med att läsa klassiska språk, hans tänkta huvudinriktning. Året efter ville han pröva på ryskan

och polskan - och blev kvar där för alltid. I efterhand menade han att den inspirerande rysklektorn Mihail Handamirov (Michail Chandamirov), Agrells medarbetare, hade haft stor del i detta. Handamirov är en bortglömd nyckelfigur i den svenska slavistikens historia. Vad Gunnar Jacobsson lärde av honom var att språkstudier med fördel kan kombineras med ett socialt umgänge där man tar in hela kulturen – inte minst mat och sång. Jacobsson fick likaså i sig att språk och litteratur hör nära ihop. Redan 1938 företog han, 20-årig, en stipendieresa till Kraków.

När intresset för Sovjetunionen i krigets slutskede hastigt växte i takt med Röda Arméns framgångar kände man i både Stockholm och Göteborg behovet av en reglerad ryskundervisning på högskolenivå. Nu, 1944, inrättades ett lektorat för Jacobsson vid Göteborgs högskola. Då hade Nils Hedberg redan under något år hållit i en kurs i rysk textläsning. Samtidigt, 1943, hade Clara Thörnqvist börjat undervisa i ryska på Handelshögskolan. Under några år framöver präglades nu Sverige av en veritabel Rysslandsvurm, med ryskkurser också i radio.

Jacobsson förmedlade grundundervisning och sysslade med klassikerläsning på högre nivåer. Vid sin sida hade han Ingeborg Holm, dotter till en prominent Petersburgssvensk som varit aktiv i ”Beseda”, den levande länken till 20-talet och Stender Petersen, och dessutom Hugo Möldre, en estnisk f d kapten i tsarens armé. Parallellt arbetade Jacobsson på en doktorsavhandling. Han gjorde snart flitiga besök på seminarierna i Uppsala och på det nystartade Ryska institutet i Stockholm. På det sättet underhöll han, med sin Lundabakgrund, kontakterna med samtliga slaviska institutioner i landet. Sådant var hans ”ekumeniska” väsen.

Hösten 1945 startade Jacobsson en rysk klubb vid sidan om undervisningen. Där ägnade man sig åt ”sångövningar, konversation, litteraturanmälan”. Dessutom spelade man – gärna med Ingeborg Holm som regissör – enaktare av Tjechov. Så förvaltades arvet från Stender Petersen, legerat med Jacobssons Lundaerfarenhet.

Jacobsson var delvis bosatt i Stockholm, med hemliga uppgifter på Försvarets Radioanstalt. Så småningom lämnade han dock detta arbete. Han koncentrerade alla krafter på den avhandling som han kom att försvara i Uppsala 1947 och snart fick ut – som nummer 1 – i Stockholms slaviska skriftserie. Den undersökte det slaviska ordet ”lěto” och dess dubbelbetydelse av ”sommar” och ”år”.

Göteborgsslavistiken höll nu till i högskolans huvudbyggnad vid Vasaparken. Studentantalet var förhållandevis litet, stämningen familjär. Jacobssons signum var bredden. Det stod inte länge på förrän han – förutom i ryska och fornkyrkoslaviska – också undervisade i polska och tjeckiska som på Stender Petersens tid, och dessutom i serbokroatiska. Efterhand tillkom ukrainska.

1949 fick Göteborg sin andra (och Stockholm sin första) slavistdoktor. Clara Thörnqvist disputerade på Ryska institutet på en avhandling om nordiska lånord i ryskan. Hon hade skolats av den berömde etymologen Max Vasmer som nu under en tid upprätthöll professuren i Stockholm och ville aktivera henne igen. Tyvärr fick hon en – alltför – omild behandling av

opponenten och återvände till sin bibliotekarietillvaro i Göteborg. Hennes opus inflöt som nummer 2 i Stockholms slaviska serie: det var alltså, kan man säga, Göteborg som satte fart på Stockholmsslavistiken.

1951 utsågs Gunnar Jacobsson till preceptor, ett slags assistant professor. Snart fick han en mycket lovande elev, Bengt Lundberg, som ursprungligen, precis som han själv, tänkt sig något annat (nordiska språk och historia) men ohjälpligt kommit att fångas av den speciella atmosfär av trivsel, lättsamhet och eggande nyfikenhet som präglade ryskundervisningen. Lundberg gavs snabbt läraruppgifter i både ryska och polska. Hans stora intresse var rysk litteratur. Nu hyste man in sig i en gammal lägenhet på Götabergsgatan, nära Vasaparken.

I avstaliniseringens tid, när Sovjetunionen började öppna sig, strömmade studenter till. Av den ryska klubben blev en synnerligen livaktig Slavisk förening. Den arrangerade festliga sammankomster i kulturens tecken. Det började gärna med en föreläsning av Gunnar Jacobsson. Så var det tid för mat och dryck i förening med sång.

Med i gemenskapen fanns också en invandrad tysk bysantinist, Rolf Klostermann, som med Gunnar Jacobssons stöd fick eget rum på universitetet och framöver producerade fyra arbeten kring slavisk medeltidskultur, varav två publicerades i Göteborg och två på utländska förlag.

I denna stund höll slavistiken på att få en stabil grund i Norden. 1954 kom det första numret av Scando-Slavica, den gemensamma årsskriften. Göteborg var representerat med ett bidrag av Clara Thörnqvist. Gunnar Jacobsson tillhörde tidskriftens grundare och engagerade sig alltmer i det interskandinaviska samarbetet, knöt kontakter och upprättade nätverk. I detta ögonblick var högskolan vorden Universitet.

Inget slaviskt språk var Jacobsson främmande - och inget baltiskt heller. Han intresserade sig utöver ”grundspråken” för slovakiska, makedonska, slovenska, bulgariska, förutom lettiska och litauiska. Han höll seminarier i alla riktningar och underhöll samtidigt sitt intresse för litteratur och kultur (som bl a kom till uttryck i artiklar i Göteborgs-Posten). 1958 publicerade han sitt andra stora arbete som också blev första numret i Acta-serien ”Slavica Gothoburgensia”. Det rörde historiska baltoslaviska språkförbindelser.

I serbokroatiska undervisade efterhand en serie lärare, där det främsta namnet var den slovenske flyktingen Dimitrij Sovré (stationerad i Stockholm). I sällskap med honom bedrev Jacobsson sommaren 1959 fältstudier av slovenska dialekter i österrikiska Kärnten. Eftersom Jugoslavien var så förhållandevis öppet kom studentantalet i serbokroatiska stadigt att växa. Det ledde till att den kroatiska lingvisten Ivo Frangeš 1960 bjöds in som gästprofessor.

Man hade flyttat på nytt, till det så kallade Landeriet, trähuset vid Korsvägen. Bengt Lundberg inledde snart ett medarbetarskap i Aftonbladet där han företrädesvis skrev om rysk modernism men också om slavisk kultur i stort – en gärning i Stender Petersens anda. Lundbergs undervisningsbörda blev inte mindre för det. Men Olof Paulsson tog hand om polskan.

Gunnar Jacobsson såg till att kontinuerligt utvidga institutionens bibliotek genom framför allt ryska bokinköp. God hjälp hade han av Erik Mesterton på Universitetsbiblioteket. Mesterton hade lärt sig ryska i Uppsala i början av 1920-talet. Han ägde en omvitnad estetisk hypersensibilitet som också kom de slaviska litteraturerna till del. I september 1958, just inför Nobelpriskungörelsen, hade han besökt Boris Pasternak i Peredelkino och gjort unika bandinspelningar med dennes röst. 1962 och 1963 hälsade han på Anna Achmatova i Leningrad som blev så intagen att hon riktade vad som närmast kan beskrivas som en kärlekssonett till honom, ”sändebudet från Norden”.

1963 blev Gunnar Jacobsson huvudredaktör för Scando-Slavica, en post han sedan besatte i 27 års tid. Hans internationella kontakter växte kontinuerligt. Det innebar att institutionen fick täta besök utifrån, bland annat av den smått legendariske ryske lingvisten Alexander Isačenko.

1964 utsågs Jacobsson äntligen till professor. Nu inträdde successivt en ny epok. Ingeborg Holm lämnade institutionen. Man flyttade in i den nybyggda ”språkskrapan” vid Näckrosdammen. Sovjetiska lektorer kom på regelbundna gästspel för att framför allt bistå med konversationen. Bengt Lundberg erhöll äntligen ett lektorat efter att 1965 ha försvarat en lic-avhandling om Osip Mandelstams poesi som i egentlig mening var det första vetenskapliga arbetet om den store modernist som nu stod inför sin återupptäckt i västvärlden. För institutionen var och förblev Lundberg oumbärlig: han var i stånd att undervisa i allt från rysk fonetik till sydslavisk litteratur.

Arvet efter Stender Petersen kunde upprätthållas på olika sätt. 1967 gav Clara Thörnqvist ut en engelskspråkig skrift om Smetana i Göteborg – det ämne han, bland allt annat, hade varit först med att aktualisera. En minnestavla sattes samtidigt upp på det hus som kompositören hade bott i.

Bengt Lundberg utvecklade en annan Stender Petersen-tradition genom att som lärare och litteraturforskare lägga tyngdpunkten på rysk modernism och litteraturvetenskaplig formalism. I nära samarbete med litteraturvetaren Kurt Aspelin introducerade Lundberg nu, i 1970-talets begynnelse, formalisttraditionen på svenska i en serie pocketvolymmer som fick ett genomslag i svensk litteraturforskning med långtgående konsekvenser.

Institutionen växte, forskningen kom igång på allvar och man producerade nu under en 20-årsperiod drygt 10 avhandlingar. Doktorsarbetena skrevs av Göran Jacobsson (gerundier och participformer i sovjetiskt tidningsspråk 1969), Östen Dahl (modern transformationsgrammatik applicerad på ryskan 1969), Thore Pettersson (ryska verbaspekter 1971), Olof Paulsson (de polska verbens morfologi och fonologi 1974), Hans Elveson (den sovjetiska landsbygdsskissen 1975), Elena Dahl (ljudorkestrering i Boris Pasternaks poesi 1978), Elena Hellberg (ryska verbaspekter 1980), Ilona Pospischil (gerundier hos Nikolaj Karamzin 1980), Märta-Lisa Magnusson (gränssymbolik i Valentin Rasputins prosa 1986) och Arne Hult (presens particip-former i bulgariskan 1988).

Serbokroatiskan hade en fortsatt grundmurad ställning på institutionen, med Göran Jacobsson som lärare fram till 1977. Också polskan och tjeckiskan levde starkt vidare. Karin Mossdal, en

av flera lärare som avlöste varandra i tjeckiska, inledde så småningom en uppmärksammas översättarkarriär. Arne Hult trädde till som lärare i bulgariska. Över allt vakade Gunnar Jacobsson som 1980 fick en festskrift till sin ära, en något försenad gåva till hans 60-årsdag.

I Lundberg-Aspelins ”Form och struktur” (1971) finns ett omfattande inledningskapitel som för första gången på svenska skisserar formalismens landvinningar och utveckling mot strukturalism och semiotik. Där nämns i en bisats Michail Bachtins namn. Som vanligt var Lundberg tidigt ute. Snart följde Bachtins väldiga internationella genombrott inte bara som litteraturtolkare utan också, i vidare mening, som kulturolog. På 1980-talet överförde Lundbergs elev Johan Öberg tillsammans med litteraturvetaren Lars Fyhr några av Bachtins viktigaste texter – framför allt hans Dostojevskijstudie – till svenska.

Så kom Göteborg, genom Bengt Lundbergs aktiva insats, att gå i spetsen för de nya litteraturvetenskapliga teorierna i Sverige.

Den goda samvaron också utanför schemat fortsatte att präglade institutionen – vars existens dock i början av 1980-talet blev allvarligt hotad. Stora neddragningar förbereddes av Universitetskanslersämbetet men situationen redde så småningom upp sig. I mitten av 1990-talet växte studentantalet kraftigt igen - inte minst till följd av Sovjetunionens sammanbrott och de nya ryska vindarna.

1985 hade Gunnar Jacobsson efterträts av Roman Laskowski, välrenommerad lingvist med polsk bakgrund och ett omfattande internationellt kontaktnät. Institutionen bevarade under hans ledning sin bredd men fick av naturliga skäl en något starkare lutning mot det polska. Laskowski – som 1993 i München gav ut en volym med studier i polsk morfologi och syntax – satsade på samarbetet över gränserna. Under hans professorstid som varade fram till 2001 hade institutionen ett antal av Rysslands främsta språkforskare som gäster, däribland Andrej Zaliznjak och Igor Melchuk. En tid var Igor Boguslavskij gästprofessor. 1996 kom den nyblivna Nobelpristagaren i litteratur Wisława Szymborska på besök. Laskowski genomförde inte minst ett större projekt som undersökte språkutvecklingen hos polska invandrarbarn.

Under Laskowskis tid anordnade institutionen, på initiativ av Ulla-Britt Frankby, en särskild Alfred Jensen-dag med föredrag ur skilda vinklar till minne av den store introduktören av slavisk kultur i Sverige (med ett eget Göteborgsförflutet). Det resulterade i en artikelsamling som kom ut några år senare (1996) i institutionens egen skriftserie i det mindre formatet, kallad ”GUSLI”. Här presenterades under åren också ett antal andra forskningsrapporter.

Nya lärare kom nu till på den ryska sidan: Nadezjda Zorikhina Nilsson och Svetlana Polsky. 1996 doktorerade Polsky på en avhandling om återkommande dödsmotiv i Vladimir Nabokovs prosa. 1998 försvarade Zorikhina Nilsson ett arbete om ryska positionsverb. 2001 disputerade dessutom Mariana Raneva-Ivanova på en avhandling om den religiösa undertexten i ett antal Tjechovnoveller.

1996 hade Bengt Lundberg avlösts som lektor i rysk litteratur av Magnus Ljunggren från Stockholm. Om Lundberg hade stått särskilt stark i den ryska futurismen (som den

formalistiska litteratursynen i realiteten var en utlöpare av) hade Ljunggren sin grundval i den ryska symbolismen. 2001 utkom Ljunggrens studie av den symbolistiska nyckelgestalten Emilij Medtner – ett arbete med idéhistorisk färgning - i rysk översättning i S:t Petersburg.

I Stender-Petersens, Jacobssons och Lundbergs efterföljd rapporterade Ljunggren, vid sidan om sitt vetenskapliga arbete, regelbundet i bland annat Svenska Dagbladet om rysk litteratur och kultur.

Institutionen slussade på 2000-talet – från sina textkurser men också via de institutionsöverskridande översättarkurser där man också tog del – drygt tio studenter vidare till det skönlitterära översättarprogrammet på Södertörns högskola. Det är ett faktum att några av Sveriges bästa översättare från ryskan idag har sina rötter i Göteborg.

Morgan Nilsson visade samma språkhunger som Gunnar Jacobsson. I olika skeden kom han att undervisa i nästan alla de betydande slaviska språken. Framför allt såg han på 2000-talet till att ge institutionen en ny styrka som nationell föregångare inom nätundervisningen. Nätkurser utvecklades efterhand i polska, tjeckiska, serbokroatiska, slovenska, bulgariska, ryska och fornkyrkoslaviska.

Med start redan på 1990-talet ledde Jakov Klebanov en teatergrupp med namnet ”Ryska scenen” som framgångsrikt fullföljde institutionens – inte minst tjechovska - enaktartradition.

2007 utkom Ulla-Britt Frankbys, Gunnar Jacobssons och Bengt Lundbergs översättning av det bosniska eposet ”Hasanaginica” i GUSLI-serien. 2008 disputerade Roar Lishaugen på en analys av undertexterna i den tjeckiske modernisten Jiří Karásek ze Lvovics trilogi ”Romány tři mágu” – Karásek var dittills på svenska bara känd genom ett omnämnande av Clara Thörnqvist i Nordisk Familjebok. Samma år levererade Rutger von Seth ett doktorsarbete om postsovjetiska förändringar i det ryska tidningsspråket – medan Tove Andersson släppte ut sitt göteborgska specialarbete om Pavel Florenskijs ontologi på ett kommersiellt förlag (Artos). 2009 fick den svenska litterära slavistiken ett tillskott genom Irina Karlsohns avhandling om den så kallade Kitezjlegendens betydelse i rysk litteratur.

Studenttillströmningen på grundnivåerna var under 2000-talet fortsatt god - men det kändes efterhand allt svårare att locka intresserade till de högre nivåerna, till forskarutbildningen och den osäkra framtid som den innebär.

Arne Hult (1995), Bengt Lundberg (1996) och Olof Paulsson erhöll var sin festskrift - varav Paulssons rentav sönderföll i två delar (1999 och 2005). Hösten 2009 avtackades Magnus Ljunggren (som 2001 hade befordrats till professor) med en delvis internationellt förankrad festskrift. Samma år gav Ljunggren ut ”Twelve Essays on Andrej Belyj’s *Peterburg*” i den återuppståndna Acta-serien. För den ryska litteraturundervisningen i Göteborg svarar efter Ljunggren Svetlana Polsky, med ett särskilt intresse för den moderna prosan.

Den slaviska medeltidsforskningen levde upp en bit in på det nya seklet. Det skedde genom medievalisten Antoaneta Granbergs nära samarbete med Mirja Varpio (som efter en lic-examen 1996 i Göteborg kom att doktorera i Lund). Detta uppsving dokumenterades i en

genomgång av fornlaviska texter i svenska arkiv och bibliotek som de båda företog 2009, inledningen till den än mer grundläggande inventering som nu fortgår.

Till detta ska läggas Hans Åkerströms bibliografier över översättningar av skönlitteratur till svenska från de olika slaviska språken. Åkerström har också bibliograferat Tjechovs verk på svenska och internationella arbeten om Belyjs ”Peterburg”.

2009 upphörde Institutionen för slaviska språk att existera som självständig enhet, efter en mer än 50-årig tillvaro. Den införlivades med den nybildade Institutionen för språk och litteraturer. 2011 blev ryskan här ensam kvar bland de slaviska språken. Så har Göteborgsslavistiken på senare år kommit att successivt tunnas ut.

Ansvar på den språkliga sidan vilade länge på Nadezjda Zorikhina Nilsson, 2012 utnämnd till professor. 2013 anordnade hon en aspektologikonferens i Göteborg med brett internationellt deltagande. 2014 fick hon tjänst i Stockholm. Samtidigt erhöll Jessica Carlzohn en ny halvtidstjänst på den litterära sidan, dessförinnan hade en litterär doktorandtjänst besatts (under Svetlana Polskys ledning).

Hösten 2014 försvarades två slaviska avhandlingar på språkinstitutionen - med Sonja Bjelobaba (om Runeberg och den serbiska folkdiktningen) och Morgan Nilsson (om förlängda prepositioner i tre västslaviska språk) som författare.

Allt började således med den något kufiske artillerikaptenens textkurser. Stender Petersen och Jacobsson skapade därefter en betydelsefull slavistisk tradition, av bredd och djup i förening, av täta utblickar mot samhället. Den får inte förfaras.

MAGNUS LJUNGGREN